

drive politisk virksomhed, danne partier, sikring af de faglige rettigheder osv. Men hvis ikke de tre ovennævnte punkter er opfyldt, så kan det i hvert fald under ingen omstændigheder efter forslagsstillernes opfattelse komme på tale at godkende forholdene i Tyrkiet og dermed endeligt opgive sagen mod Tyrkiet ved Menneskerettighedskommissionen.

Det er jo glædeligt, at et stort flertal af Folketingets partier (bortset fra Fremskridtspartiet, hvad der desværre ikke kan undre) i fællesskab har kunnet fremsætte beslutningsforslag om oprettelse af et menneskerettighedscenter i Danmark (beslutningsforslag nr. B 71). Men noget sådant forpligter. Den danske indsats for menneskerettigheder må aldrig underordnes f.eks. NATO-interesser, og det er glædeligt, at vi alle kan kritisere f.eks. krænkelser af menneskerettighederne i Afghanistan, men de danske bestræbelser på menneskerettighedsområdet ville helt tabe troværdigheden, hvis

man kunne godkende forholdene i Tyrkiet uden at have dokumentation for, at i hvert fald de i dette beslutningsforslag nævnte tre betingelser er opfyldt.

Det var efter forslagsstillernes opfattelse en fejltagelse at indgå forliget med Tyrkiet om suspension af retssagen. Og siden har regeringen ført en henholdende politik over for Tyrkiet og hele tiden henvist til, at numåtte vi jo vente på den endelige rapport. Ud fra disse erfaringer er der desværre en oplagt risiko for, at regeringen nu igen begår en fejltagelse, nemlig ved at godkende rapporten uden at de fundamentale betingelser er opfyldt. En sådan godkendelse af forholdene i Tyrkiet ville give det tyrkiske regime en blåstempling, som regimet uundgåeligt vil benytte til at opretholde og måske endda yderligere forværre forholdene. Dette ville netop blive muliggjort, fordi det internationale pres så ville være mindsket.

Dette beslutningsforslag skal sikre, at en sådan fejltagelse ikke begås.